

[Socialministeren.]

saa alsidig Maade, at man maa gaa ud fra, at al Sagkundskab er repræsenteret, og deres Afgørelse som Appelinstant kan altsaa ikke indankes for Socialministeren.

Ja, det er naturligvis rigtigt — man udtrykker sig jo ofte kort —, at de Steder, hvor der er Tale om faste Takster, er det ligegyldigt, om det er Invalidenævnet eller Socialministeren eller en Domstol, der fastsætter dem, for dèr er de givet paa Forhaand, men det, jeg udtalte mig om, er Spørgsmaalet om Afgørelsen af Invaliditetens Størrelse, det er det, det hele kommer an paa, og at afgøre Invaliditetens Størrelse kan man ikke overlade til Invaliderne selv.

Om de 3,8 Mill. Kr. virker mere eller mindre paa den ærede Ordfører, kan jeg ikke sige. Han anlægger den Betragtning, at det er ligegyldigt for ham, hvad det koster. Det afgørende er, at enhver faar, hvad han trænger til. Ja, Gud give, havde jeg nær sagt, at en Socialminister kunde anlægge den Betragtning. Saa vilde jeg være i Stand til at præstere en enestaaende pragtfuld Sociallovgivning, der vilde kunne tilfredsstille ethvert Menneske her i Landet, men da 3,8 Mill. Kr. saa lidt som 38 og 380 ikke kan være mig ligegyldige i Modsætning til, hvad der plejer at være Tilfældet for de kommunistiske Deputationer, jeg har den tvivlsomme Fornøjelse at forhandle med til Tider, maa jeg desværre, som Situationen er, tage Hensyn til, om de 3,8 Mill. Kr. kan gennemføres eller ikke.

At der foreligger en Række Klager, det er muligt — det vil der altid komme til paa disse Omraader. Ligegyldigt hvorledes man sammensætter en Appelinstant, saa vil der altid komme til at foreligge en Række Klager, ikke mindst i Invalidespørgsmaal. Her spiller saa mange Hensyn ind for den, der er ramt, at han næsten altid vil tro, der gøres ham Uret, og det vil ikke blive den mindste Smule ændret, hvad enten det er Invalide-raadet eller Socialministeren eller en Domstol, der er den sidste Instans.

Schmidt: Hvis jeg forstaar Ministeren ret, saa er der jo alligevel Vilje til Revision, og det takker jeg den højtærede Minister for. Dengang de sønderjyske Repræsentanter var samlet om Invalidesagen, var det jo Meningen at anbefale, at der alligevel

blev foretaget en Revision af den reviderede Lov.

Det kan jo være helt det samme, hvorledes man bedømmer Kommunisternes Motiv til at indbringe dette Lovforslag. Det, der interesserer mig, og sagtens ogsaa alle de andre særlig sønderjyske Repræsentanter, er Krigsinvalidernes Kaar, og jeg kunde af fuldt Hjerter ønske, at man kunde skaffe dem bedre Kaar, og jeg har før sagt, at det mener jeg man kunde. Det danske Folk kunde gøre det, netop ogsaa fordi disse Udgifter bliver mindre fra Aar til Aar. Man kan ikke komme med den Indvending: Ja, men Konsekvenserne! Konsekvenserne er, at disse Bidrag gaar ned for hvert Aar, idet nogle af Modtagerne dør og Børnene vokser til, saa der ikke mere skal betales Børnetillæg. Jeg vil bede Ministeren om at fremskynde disse Overvejelser, der altsaa er begyndt, men endnu ikke er ført til Ende, saa at der kan blive gjort noget, og det ikke blot i Retning af at forøge Pensionerne eller Børnetillæggene, og hvad det kan være, men ogsaa i en anden Rétning. Det, man maaske mest føler sig forbitret over, er, at man ikke har Lejlighed til offentligt at tale sin Sag. Det er ikke et ligegyldigt Spørgsmaal, om der skal være en Domstol eller ej. Den højtærede Minister har sagt, at hvad enten det er en Domstol, der træffer Afgørelse, eller det er Forvaltningen, der gør det, vil der altid være Klager. Ja, men disse Klager vil engang have Lejlighed til at udtales offentligt, og derfor er det noget væsentligt, at der kommer en Domstol, saaledes som det ogsaa bestemmes i den Traktat, der er sluttet mellem Danmark og Tyskland; naar man læser denne Traktat rigtigt, maa der efter min Mening oprettes en Domstol.

Det andet, som de sønderjyske Invalidere er meget interesseret i, er, at en sønderjysk Læge, der har været med i Krigen, kommer ind i Invalideraadet.

Dette er Ting, som vi har haft Lejlighed til at forelægge for Ministerens Repræsentant i det Møde, der blev afholdt, men jeg vilde dog gerne benytte Lejligheden her til at sige, at Invaliderne vilde være glade ved, om de Overvejelser, som Ministeren siger er i Gang, fik et Resultat til Følge. Personlig gør jeg opmærksom paa, at der jo skal finde en Mindehøjtids Sted i Marselisborg, og det vilde være en god Gestus af det danske